

Binnenland

Uitvaart van den Heer E. Gerdes.

Donderdagmiddag half twee is het stoffelijk overschot van wijlen den Heer E. Gerdes te Doetinchem plechtig ter aarde besteld, nadat vooraf in de Ned. Herv. Zendingskapel een samenkomst werd gehouden, geleid door Ds. J. v. Dijk Mz. Z.E.W. begon, na het zingen van Gez. 260 vers 1, ongeveer aldus: „Een zware taak is het, die ons heden hier samenbrengt. Wij wenschen de laatste eer te bewijzen aan onzen ouden Vriend. En omdat het een zware taak is, willen we kracht daartoe zoeken in het gebed.”

Na het gebed ging Z.E.W. verder en sprak zijn blijdschap uit bij het zien van de kransen, die zijn stof bedekte. Immers, het was ook steeds de wensch van den overledene bloemen te strooien op anderer pad. Hij heeft gearbeid ten einde toe en nu is hij in het Paradijs, waar hij niet alleen ziet, maar ook hoort (de heer Gerdes was sedert geruimen tijd doof), wat reeds zoolang hem met blijde hoop vervulde. Hij gevoelde diep den afstand, die er was tusschen zijn leven hier en bij den Heer en daarom zal hem nu de verrassing des te heetlijker zijn. Wij hadden hem lief en daarom treuren wij met de nabestaanden; maar laat ons niet al te bedroefd zijn. Zijn echtgenoot mocht langer dan 50 jaren in liefelijke gemeenschap met hem verkeeren. God heeft veel, zeer veel in hem geschonken, aan de zijnen, aan zijn omgeving, aan heel ons land. En nu is hij in de ruste Gods.

Spreker las nog een brief voor van den heer Gerdes aan hem gericht, die als volgt luidt:

Van Huis 5 Dec. '98.

Waarde Vriend!

Uw brief van gisteravond heeft ons allen tot tranen geroerd en zeer dank ik u voor uw hartelijk en broederlijk schrijven, voor uwe vermaningen en opmerkingen.

Het is mij niet goed mogelijk uw brief geheel op den voet te volgen. Ik ben er te zenuwachtig toe. 't Speet mij, er aan herinnerd te worden, dat ik u zoo weinig bezoek of schrijf.

Niet onhartelijkheid of ondankbaarheid mijnerzijds is daarvan de reden, maar de pijnen, die ik 14 dagen en nachten heb doorgestaan, maakten het mij onmogelijk, of liever te lusteloos. Maar in den geest zat ik dikwijls bij U en uwe lieve vrouw. Ook vrees ik de koude lucht. De warmte doet mij goed, maar de kou hindert mij, al is de gang naar u slechts kort.

Het spreekt van zelf, dat ik mij, in mijne machteloosheid om te werken, dikwijls met mijn geestelijk leven bezig houd, en ik mij ook wel vaak voorstel door de vallei der schaduwen des doods heen te gaan naar de heerlijkheid, naar mijnen Heiland, om 't zij in het paradijs of in Zijne nabijheid, met Hem op deze aarde terug te keeren en altijd te zijn waar Hij is.

Ik word in dezo voorstelling en gedachten dikwijls bestreden door den Satan, die mij telkens wijst op mijn door zonde bezoedeld leven. Nochtans, hoewel in zwakheid menigmaal, houd ik vast, dat ik den Heer toebehoor en Hij mij van al die bitterheden verlossen zal.

Mocht het God goed vinden mij onverwachts uit dit leven op te roepen dan zou ik zoo gaarne wenschen, dat mijn dood lichaam in uwe Kapel geplaatst werd en men mij daaruit grafwaarts bracht. Het denkbeeld, eenigen tijd als doode in de Kapel te rusten, is voor mij zeer verkwikkend. Ik heb zooveel zegen en zooveel goeds in die kapel genoten, dat het mij verblijdt te weten, dáár, al is het ook kort, te rusten. Maar wanneer er bij mij overschot moet gesproken worden, ach, prijs dan mij niet, maar stel mij aan de hoorders voor als iemand, die tot zijn laatsten snik, het brood der genade Gods gegeten heeft en van zijn Heiland nooit losgelaten werd.

Bij het begraven worden wensch ik liefst zoo dicht mogelijk, bij de plaats te rusten, waar men u en uwe lieve vrouw heen zal dragen, om dan gezamenlijk, op den heerlijken opstandingsmorgen elkander te zien en te begroeten en den Heer te gemoet te gaan.

Merkwaardig! Gedurende vele dagen achtereen heb ik veel pijn moeten doorstaan, en vooral waren de avonden zeer smartelijk, zoodat ik niets anders doen kon, dan mij heen en weer te wringen van pijn. Maar gister, van 3 uur af en den geheelen avond had ik nergens pijn. Ik gevoelde mij als herboren alsof er nieuw gezond leven in mij was gekomen. Ik was er van verbaasd en schrijf het toe aan de goedertierendheid Gods, die de gebeden van vele vrienden verhoord heeft. Ik hoop, dat zij in het gebed voor mij zullen volharden. De Heer toch is de Heelmeester.

Nu ben ik moe, te moe om door te schrijven.

Ik moet rusten. Vaarwel!

Uw oude Vriend

E. GERDES.

Hierna sprak Ds. v. d. Hoeven, schoonzoon des overledenen, over diens kinderlijken eenvoud en zijn liefde tot kinderen. Hij aanvaardde namens de kinderen van den heer Gerdes gaarne de taak, door Ds. v. Dijk hem voorgesteld, om de liefde voor hunnen vader op hunne moeder, die zoo eenzaam achterblijft over te brengen. Na een hartelijk woord van troost tot Mevr. Gerdes eindigde Ds. J. v. Dijk deze samenkomst door te laten zingen Ps. 17 vers 8. Terwijl de kist werd uitgedragen, zongen de kinderen der Chr. school het schoone lied, door den overledene vervaardigd:

„Er ruischt langs de wolken, enz.”

De talrijke schare, tot dezen dienst opgekomen, vergezelde voor een groot deel ook den eenvoudigen lijkstoet. Aan de geopende groeve dankte de heer E. Gerdes, zoon van den overledene, voor de eer zijn vader bewezen.